

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „**KOROŠKI SLOVENEK**“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrtletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Temni izgledi.

Sanje o razorožitvi sveta so končane. Dve leti in pol je upal podjetni Anglež Henderson, da mu uspe potom pogajanj pripraviti države sveta do sklepa, da onemogočijo z uničenjem napadalnega orožja in znižanjem števila vojaštva možnost vojne. Nešteto konferenc in pogovorov se je vršilo medtem med državniki, po njih se je svet razgalil v strašnem nezaupanju, v katerem živijo njegovi kontinenti in države. H koncu je preostalo le še vprašanje, ali naj se razorožitvena pogajanja sploh še nadaljuje. Ni brez ironije, da je dal na to vprašanje edini zadovoljivi odgovor sovjetski komisar Litvinov s predlogom, naj se ustanovi stalno mirovno konferenco. Stara igra naj se prične pod novim imenom.

V juliju leta 1919 je znani francoski državnik Clemenceau v imenu zmagovitih držav svečano obljubil, da je prepoved oborožitve Nemčije prvi korak k splošni razorožitvi. Iz obljube se je porodila Zveza narodov, ki naj bi preprečevala reševanje preprirov potom orožja, posebna konferenca pa se je bavila z razorožitvijo. Takoj v pričetku pogajanj se je pokazalo, da se velike države branijo znižati število vojaštva in orožja in se zagovarjajo pri tem z zmago v svetovni vojni. Razorožitveno vprašanje je s tem postalo vprašanje enakopravnosti zmagovitih in premaganih držav. Z Adolfom Hitlerjem je Nemčija naglasila zahtevo enakopravnosti, nakar so velesile odgovorile, naj se Nemčija drži mirovnih pogojev dotlej, da dovedejo razorožitvena pogajanja do uspeha. Nemčija je odgovorila z izstopom iz Društva narodov, s čemer so izgubila razorožitvena pogajanja svojo pravo podlago.

Nemčija se danes mrzlično oborožuje in oboroževanja ne taji, kakor tudi ne dejstva, da vrši to proti mirovnim pogodbam. Zagovarja se, da se mora braniti pred ostalimi oboroženimi velesilami.

Mussolini je pod naslovom „Njegovo veličanstvo top“ pisal v nekem angleškem listu o prihodu dobe, ko se bodo države pospešeno oboroževale in ne bo več nikogar, ki bo skušal to zabraniti. Z neuspehom razorožitvenih pogajanj bo pokopana tudi Zveza narodov. Države bodo sklepale le še medsebojne pogodbe o nenapadanju, vodila se bo politika, katere zaključek bo nova vojna. Tako bo imel zadnje besedo njegovo veličanstvo top. Črnogledno prorokovanje italijanskega vladnega šefa potrjujejo slične izjave francoskega zunanjega ministra Barthou-ja, Angležev Baldwina in Simona. „Morda bodo govorili topovi še letos“ je nedavno izjavil Barthou in s tem nakazal vso resnost položaja.

O neposredni vojni nevarnosti se govori v prvi vrsti v zvezi z Japonsko. Znani francoski časnikar Sauerwein je zadnji mesec potoval po Japonskem in se tam razgovarjal o dnevni vprašanji z vsemi, začevši od mikade — japonskega cesarja — doli do najnižjih. O Japonski piše ta časnikar, da je Evropa sploh ne pozna in japonskega naroda ne razume. Japonci so se v dobrem petdesetletju dvignili iz navadnega barbarstva do velesile, ki se na zunaj v ničemer ne razlikuje od evropskih velesil. Japonska industrija je razvita do popolnosti, v gospodarskem in političnem življenju se docela prevzema evropski vzorec. Na znotraj pa ostaja japonski narod preprostejša stremjenja za golo močjo in silo, ki tako močno znači preproste, nerazvite duše. Danes ta Japonska slepo sili v še višji podvig življenja in hoče za vsako ceno postati vladarica Azije in Tihega oceana. Ker se sama čuti za ta-

ko nalogo preslaba, se skuša poslužiti pri tem 450 milijonskega kitajskega naroda, ki danes leži brez voditeljev na tleh. Ker tega številnega ljudstva ne zamore pridobiti zlepa, zaseda njegovo zemljo — v zadnjem času Mandžurijo — z nasiljem in ustanavlja svoje province. Zavest, da je dosegel v razmeroma kratki dobi tolikšen zunanji podvig, omamlja japonski narod, da danes napoveduje vojno celemu svetu. Grožnje kratkovidneža so vedno nevarne, zato ni čuda, da jih svet jemlje presneto resno. Rusija se na vzhodu mrzlično oborožuje in naseljuje nova ljudstva, Amerika gradi na havaj-

skih otokih trdnjave in oporišča ter množi število vojnih ladij, tudi Anglija se utrjuje v svojih dominijonih. Tako vsak dan sili Japonsko k odločitvi in ne bi bilo čudno, če nenadoma izbruhne ognjeni zubej nove vojne baš na tem delu božje zemlje.

Temni so torej izgledi v bodočnost in nimamo nobenega povoda jih olepšavati. Lice sveta kviri poteza kratkovidnosti in iz nje izvirajočega nezaupanja. In to bo dotlej, da se svet nekoč prerine spozi ozkosrčnost in kratkovidnost do Kristovega gledanja življenja in njegovega cilja.

Bratje in sestre, pogum!

V življenju vsakega naroda so trenutki, usodepolni in odločilni, v katerih je treba seči do globin narodne duše in nazaj v narodno zgodovino, da razbereš ono skrivnostno nitko, ki kot zlata vrstica povezuje desetletja in stoletja narodnega življenja. Ob dnevni dogodkih, ob vsakdanosti zunanjega dogajanja, ob zagrenjenosti in razočaranju često obledi tista skrivnostna zavest, ob kateri se dviga in raste narodna družina v vedno novi življenski veri in v vedno novi odpornosti proti neprilikom dneva. Kot posamezniku je tudi narodu treba ob velikih življenskih trenutkih preko pomislov, razočaranj in zagrenjenosti nazaj k jasnim načelom in iz njih je iskati odrešilne misli.

Ni težko razbrati iz življenja slovenskega naroda na Koroškem tisto skrivnostno zavest, tista načela, ki so kot svetla lučka žarela rodu ob njegovih nešteti temnih dneh, ko je silil obup v malodušna naša srca. Bila je to **slovenska narodna zavest, ukoreninjena in zasidrana v zadnjem viru vse moči in vsega idealizma — v Bogu.** V tej zavesti se je naš rod boril stoletja, v njej se je vedno iznova pomlajeval in krepil, v njej je vedno iznova gradil svojo družinsko skupnost v kulturnem, gospodarskem in političnem področju. **Ob tej narodni zavesti se na Koroškem vedno iznova dogaja pravi čudež,** ko v vsem silnem pomanjkanju zemlje in hrane poganja narod, ta lepa božja rastlina, v vedno novo pomlad. Aha-celj, Jarnik, Slomšek, Einspieler, Janežič, in vsi naši veliki možje do danes značijo stoletno narodno življenje v eni misli! Od teh naših ve-

likih mož je celo, kar je enako usmerjenega v nemškem sosedu v deželi.

Zgodovinski trenutek slovenskega naroda na Koroškem je bil, ko so pred tedni naši gospodarji „Kmečke zveze“ izjavili svojo pripravljenost za sodelovanje ob ustvarjanju nove države. Kar želi slovenska mladina v deželi z večjo ali manjšo nestrpnostjo, so izrekli naši možje: Če in koder hoče nemški sosed poživljati mrtvilnost svojega narodnega življenja v novi misli, mu bo s svojo pomočjo ob strani slovenski koroški kmet. Za to svojo pomoč želi le spoštovanja svoje misli, svojih načel. S tem svojim sklepom so naši možje ne-hote obenem potrdili veliko resnico, da je koncem konca manjšinsko vprašanje — kot sploh vsa velika vprašanja — tudi vprašanje zaupanja med večino in manjšino. Naj ob sklepu „Kmečke zveze“ še povdarimo: prazne so besede o prodaji ali cepitvi naših narodnih vrst, podvojeno je le upanje na končno zace-litev naše krvave rane: šolske vzgoje naše slovenske mladine na Koroškem.

Ob sklepu in novem položaju naj bi v vas, bratje in sestre, **rastla zavest, da je naš rod še vedno na pravi poti,** ker to pot potrjuje stoletna narodna izkušnja. Narodna nezvestoba in gola sebičnost, ki sta vrste članov naše narodne družine dovedla v položaj, ki danes nikakor ni brez trpke ironije, nam bodita obenem svarilo v bodoče, da se računimo brez Boga in brez naroda vedno spet izkažejo goljufive in varljive. Pa saj je to obenem nauk svetovne zgodovine od začetka do danes. Prepustimo bodoči razvoj v deželi torej mirno bodočnosti, ki ne bo mogla preko slednjih vzvišenih ciljev.

Nova pregajanja Jugoslovanov v Italiji. Minuli teden je fašistična policija aretirala dva ugledna duhovnika goriških Slovencev. S tem je postalo očitno, da je bila gonja proti tržaškemu škofu Fogarju pričetek novih pregajanj jugoslovanske manjšine v Italiji. Hkrati pa išče Mussolini novih vezi z Jugoslavijo in je pričakovati, da mu bo Jugoslavija ob tej priliki dala primeren odgovor.

Velesile na razpotju. Zaključek razorožitvenih pogajanj je dobro preočil notranjo razrvanost Evrope. Ob raznih govorih in predlogih sta se očitno pokazala dva tabora, v kateri so razdeljene evropske velesile. Na eni strani vidimo Francijo z Malo antanto in sovjetsko Rusijo, na drugi pa Nemčijo, Italijo in Anglijo. Zamisel Panevrope, kje si še!

Evropa postaja slovanska. V Evropi žive v glavnem tri plemena: Slovani, Germani in Romani. Med Slovane štejemo Slovence, Hrvate, Srbe, Bolgare, Čehe, Slovake, Poljake, Ruse, Beloruse in Ukrajince. Germani so Nemci, Angleži, Švedsi, Norvežani, Danci in

Holandci. Romanski narodi so Francozi, Španci, Portugalci, Belgijci, Rumuni in Italijani. V zadnjem stoletju se je število Slovanov zvišalo, število Germanov in Romanov pa znižalo. Leta 1810 je bilo v Evropi 36% Germanov, 33% Romanov in 34% Slovanov. Leta 1930 pa 30% Germanov, 24% Romanov a 45% Slovanov. Številčna premoč slovanskega plemena prihaja v najnovjšem času vedno bolj do veljave.

Doma in po svetu. Dež. svestnik dr. Lovro Karall, zastopnik burgenlandskih Hrvatov in krščanski socialc, je bil imenovan za namestnika burgenlandskega dež. glavarja. — Preki sod je razširjen na zločine poškodbe tujega imetja in netenja javnega nemira. — Narodni socialisti napovedujejo „generalni napad“ na Avstrijo. Zadnji termin je bil 5. junij. — Glasovanje v Posaarju bo 13. januarja 1935. Za kritje stroškov je predvidenih 11 milijonov nemških mark, ki jih krijeta Francija in Nemčija. — Finančni položaj Nemčije se je v zadnjem času poslabšal. S 1. julijem namerava

Nemčija ukiniti plačevanje vseh obresti svojih obveznosti napram inozemstvu. — Amerika se pritožuje nad nerednim plačevanjem dolgov evropskih dolžnic. Redno je vračevala posojilo le Finska. — Razorožitvena konferenca je končala z ustanovitvijo dveh odborov, ki bosta nadaljevala s pogajanjem. — Francoski zunanji minister Barthou bo v drugi polovici junija posetil Beograd in Bukarešto.

Križani narod.

Ljubljanski „Slovenec“ prinaša pod gornjim naslovom zanimivo razpravo o trpečih bratih v Primorju, iz katere posnemamo sledeče misli:

Kdor ne pozna naše narodne duše v globino, bi sodil, da se naša javnost za vprašanje bratov ostran meja skorajda ne zanima. Zelo hudi morajo biti udarci, ki zadenejo naše rojake pod tujim jarmom, da se oglasi naš tisk. Le redkokdaj so obravnavali to vprašanje naši parlamenti. Velik dogodek je, če se posveti krivicam, ki jih Italija prizadeva našem narodu, govor v naših postavodajalnih korporacijah, molčijo o tem problemu naše univerze in naši znanstveniki... naše lige za Zvezo narodov v Belgradu, Zagrebu in Ljubljani se pečajo z vsemi drugimi vprašanji evropske organizacije in miru... govorniki raznih političnih struj se spomnijo na javnih shodih vsega drugega prej nego trpljenja Jugoslovanov izven meja narodne države... naši inteligenčni stanovi sklepajo izven ozkega kroga svojih poklicnih vprašanj vse mogoče resolucije... — Če bi Stockholm delil mirovno nagrado narodom, potem bi jo moral priznati Jugoslovanom in predvsem Slovincem in Hrvatom, ker so najmanj kalili in razburjali svet zaradi tragične usode svojih bratov, ki jih je le krivdorek mirovnih dogovorov odcepil od njihove narodne države.

Jugoslovanska javnost ni skoraj dosledno molčala v javnih manifestacijah o položaju Slovencev in Hrvatov v Italiji zato, ker bi je njihova usoda ne zanimala. Ne, tega ne smemo reči, ker bi bilo skrajno krivično. Naša brezbriznost do njih je le navidezna. Molčali smo, ker nam njihova usoda povzroča preveliko duhovno bol, da bi mogli in hoteli o njej javno govoriti. Značaj narodov v odgovarjanju na skeleče rane je različen. Naš značaj je tak, da o svojih ranah rajši molčimo, kakor da bi jih razkrivali na trgu. Prej zaupamo kot pravi Slovani v razčiščevalno moč trpljenja, pa tudi v same sebe in v svoje mlade moči, kot pa so v silo propagande. Mogoče, celo gotovo je to naša velika napaka, toda taki smo. In vendar bomo morali postati nasilni napram sebi in svojemu duhu in odslej posvetiti tej propagandi pri nas in po svetu večji pomen in pozornost. Zakaj bridke izkušnje so nas učile, da naš molk politično ni samo brezuspešen, ampak da smo z njim nehote veliko zagrešili na na-

šem narodu, ki ga tujec tembolj tlači in zatira, čim bolj tiho to prenašamo in se ne vzdignemo kot en mož zoper početje fašizma nad našimi brati, ki je v sramoto vsej evropski civilizaciji.

Na najnovejša pregajanja ne bomo več molčali, ker bi bil to smrtni greh pred Bogom, vestjo in našo krvjo, nad nami samimi in nad našim obstojem kot kulturni narod. Italija pravkar išče stikov z našo državo, ki jo nujno rabi v svojem interesu. Naši državniki naj poreko emisarjem gospoda Mussolinija, da noben sporazum med nami in Italijo ni mogoč, dokler se bo tako brezčloveško zatiral jugoslovanski narod v Italiji!

DOMAČE NOVICE

Sele (Razno). Komaj tri tedne pozneje, odkar je pogorel Zg. Malejev ovčji hlev, se je dne 12. maja ob pol osmih jutraj zopet pokazal ogenj v skednju Mihaela Užnika, p. d. Zebrada in ga upepelil. Živino so pravočasno izpustili. Pri prvem požaru je junaško zabranil, da se ogenj ni razširil in uničil vseh poslopij mladega sela, sedaj pa mu je ogenj vendar le naredil občutno škodo. Zavarovan je pri domači zavarovalnici za majhen znesek in je s tem tudi član naturalne zavarovalnice. Ako vsi udje storijo svojo dolžnost, bo storjena škoda ubogim ljudem poravnana. Kako je mogel ogenj nastati, je nepojasnjena uganka. Po vsem bi mogel človek soditi, da zlobna roka ogenj podtika. — Petek 18. maja je bil za Sele slavnosten dan. Prevz. knezoškof Adam so po dvanajstih letih zopet obiskali našo župnijo in bivali med nami skoro en dan. Med drugim so si ogledali tudi naš župnijski dom in se zelo pohvalno izrazili o njem. V petek je sicer deževalo, a kljub temu je bila cerkev nabito polna. Nič čuda, saj se je okoli 120 otrok in ravno toliko botrov in botric, pa tudi mnogo drugih župljanov udeležilo sv. birme. Popoldne so se prevzvišeni podali v spremstvu duhovnikov peš v Homeliše, odtod pa preko Šmarjete z avtom v Celovec. — Po daljšem bolehanju je umrla 10. maja blaga žena Marija Mlečnik, p. d. Pušla, stara komaj 47 let. Zapušča moža in dva nepreskrbljena otroka. N. p. v. m.! — Delo v gozdih se začinja. Nekaj drvarjev je že na delu, drugi še čakajo. Ako se vendar enkrat začne z gradnjo nove ceste nad bajtiškim plazom in popravo porušenih delov, potem v Selah ne bo več brezposelnih.

Podravlje—Vodmet (Razno). Novo življenje v naravi in državi sili tudi v naše domove. Na dan sv. Izidorja, zaščitnika kmetov, sta bila v Podravljah poročena Francka Schüttelkopf, pd. Orenova, hčerka načelnika slovenske posojilnice, in Franc Ivančič, pd.

Jurčičev v Goričah. Pred poroko je daroval č. župnik Ulbing poročno sv. mašo, pri kateri so peli cerkveni pevci. V globokem poročnem nagovoru jima je po obredih prvi častital v novi stan. Svatba se je vršila na nevestinem domu, kamor so došli med drugimi še č. rožeški župnik Dobernik ter podraveljski pevci in tamburaši. — Pet dni navrh pa se je iz Lipe priženil na Vodmet mladi Aichholcer Franc in sicer k pd. Kajžniku. Poroki je sledilo prisrčno slavlje v domači družini. Mladima zakonskima paroma želimo obilo sreče v novem življenju. V zvestobi do Boga in naroda jima bodi za to najboljše jamstvo! — Dne 26. t. m. se je nad nami nenadoma zbralo neurje, iz oblakov se je usula toča in pokončala, kar je dosegla. Žito je skoraj uničeno, manj je trpelo sadje. Prizadete so štiri župnije: Skočidol, Lipa, Domačale, Strmec in še del šentiljske ter rožeške župnije. — Pri pd. Spodnjem Drabosnjaku je nedavno ubila strela dva lepa, pitana vola in kravo. V trenutku nesreče se je posestnik nahajal pri šmarnicah, mati in dekle sta se komaj rešili iz hleva. Strela je izkopala v hlevu en meter globok jarek in nato po vodnjaku izginila v zemljo. Meso ubitih živali je bilo neujžitno in so ga morali pokopati. Prizadeti posestnik, ki uživa ugled poštenkaja in narodnjaka, ima že leta sem nositi težka bremena usode. Pred leti se mu je ponesrečila žena pri parnem kotlu, pred lanskim mu je poginila krava, lani so mu tatovi izpraznili jedilno shrambo. Z njim sočustvuje vsa okolica.

Rožek (Razno). Da boste, dragi bralci, verjeli, da pri nas kljub ljudskemu štetju nismo izumrli, se oglašamo. Tudi pri nas so strašili komisarji pri štetju s Srbi in tolmačili pripadnost po svojem. A še živimo kljub vsemu, ker hočemo živeti. Prvega majnika smo praznovali državni praznik. Učiteljstvo, uradništvo sodnije, orožništvo in pošta so se slavja oficijelno udeležili tudi v cerkvi. Ob 10. uri je bil pogreb Mihé Pavla, kateremu so na domu zapeli nemški pevci iz Št. Jakoba, dočim je petje na grobu cerkveno predstojništvo vsled nesrečne smrti prepovedalo. Pevci so kljub temu nastopili pred obzidjem in mladi Holzbauer iz Vrbe je v govoru preko obzidja povdaril, da hočejo iz tega mesta izkazati zadnjo čast možu, ki je toliko delal za nemško zemljo. Nemški pevci so jo po pogrebu mahnili v gostilno, ostali pa smo šli v cerkev k maši za pokojnikom. — Mladinski dan 27. majnika se je praznoval dokaj dostojno. Bolelo je le, da je morala mladina nemško prepevati in ni smela izraziti svoje slovenske ljubezni. Godba bi popoldne lahko počakala do konca blagoslova v cerkvi. — Dne 30. majnika je bil pogreb rajne

PODLISTEK

Koliko zemlje rabi človek?

L. N. Tolstoj.

(Konec.)

Pahom ni mogel zaspati. Vedno je mislil na zemljo. Kaj bom tukaj vse napravil! Celo kneževino obsežem, 50 verst obhodim v enem dnevu; dan je zdaj tako dolg, v 50 verstah leži 10.000 desjatin. Pred nikomur se mi ne bo treba uklanjati — oral bom, kolikor hočem, ostalo pustim za pašo.

Vso noč ni spal, samo proti jutru je malo zadremal. Brž ko je zadremal, pa je imel sanje: Ležal je vprav v tej koči in slišal, kako se nekdo smeje. Da bi videl, kdo se smeje, stopi iz kočice. In tu vidi starosto Baškircev, ki sedi na tleh, drži se z obema rokama za trebuh in se trese od smeha. Pahom stopi bližje in vpraša, zakaj se smeje — a zdajci opazi, da to ni starešina Baškircev, ampak trgovec, ki je prišel na njegov dvor in mu pripovedoval o teh krajih. Pa vpraša trgovca: „Ali si že dolgo tukaj?“ A to ni več trgovec, ampak tiisti kmet, ki je v domačem kraju prišel k njemu od dolnje Volge. Zdaj pa tudi ni več kmet — sam živi vrag je, ki tu sedi z rožički in kopiti, se smeje in buji na eno mesto. In Pahom si misli: Kaj neki gleda in čemu se smeji? Gre in pogleda ter vidi človeka, ki leži v sami srajci in hlačah, z nosom navzgor in bel kakor rjuha. Ko pogleda ostreje, kdo bi to bil, mu postane jasno: on sam je bil. Od strahu se je prebudil. „Kaj vse ne pridé človeku v sanjah pred oči!“

Ozre se in vidi, da se je pričelo daniti. „Treba zbuditi ljudi, čas je, da odrinemo.“

8.

Pahom je vstal, vzbudil hlapca, ki je spal v tarantasi, dal zapreči in je šel buditi Baškircev. „Čas je“, tako je dejal, „da odrinemo na step.“ Baškirci so vstali in se zbrali, tudi starešina je prišel. Zopet so pili kumis in so hoteli pogostiti Pahoma s čajem. On pa je silil na odhod.

„Če gremo“, je klical, „pojdimo takoj! Skrajni čas je!“ Baškirci so se odpravili na pot, eni so jahali, drugi so se peljali v tarantasih. Pahom s svojim hlapcem se je peljal v svojem tarantasi.

Prišli so v step, ko je vstajala zarja, šli na hrib in stopili skupaj. Starešina se približa Pahomu in pokaže z roko na step: „To vse, kar obsežeš z očmi, je naše. Samo izberi!“

Pahomu se zasvetijo oči: daleč tja vidi travnat svet, gladek kakor dlan, črn ko mak, po jarkih raste bujna trava, visoka do prsi.

Starešina vzame lisičjo kučmo, jo položi na sredo hriba in reče: „To je znamenje; na kučmo položim denar! Tvoj hlapec bo stal tukaj. Odtod pojdi in semkaj se vrni! Vsa zemlja, ki jo obhodiš, je tvoja.“

Pahom izvleče denar in ga položi na kučmo; sleče kaftan ter vstane v samem suknjiču. Oprta si malho s kruhom, si priveže steklenico vode za pas, nategne skornje in se pripravi napot.

Premišljal je nekaj hipov, katero smer bi vzel. Povsod je tako lepo! Vseeno, si misli, grem proti sončnemu vzhodu. Pretegne se in čaka, da se pokaže sonce nad obzorjem. Ne

smem gubiti časa, tako reče sam pri sebi, v hladu se lažje hodi. Jezdec se postavi za njim. Čim se je prikazalo sonce, je odkorakal — a jezdec za njim.

Ne hodi ne počasi ne hitro. Kako verst je prehodil in veli zabiti kol. Potem pa začne hitreje korakati in kmalu da zabiti drugi kol. Za trenutek se ozre: hrib se še vidi, tudi ljudje na njem. Ko pogleda na sonce, se mu zdi, da je moral prehoditi kakih pet verst. Ker se je segrel, sleče suknjo.

Ko zopet prehodi pet verst, mu začne postajati gorko. Pogled na sonce mu pravi, da bi bilo čas za zajutrak. Lep kos sem že prehodil, si misli; štirikrat toliko bi rad opravil v enem dnevu, vendar pa je še prezgodaj, da bi začel zavijati na levo. In sezujem se.

Vsede se, sezuj se skornje in gre naprej; zdaj je lahko hodil. Misli je: Še pet verst grem, potem zavijem na levo. Čim dalje, tem lepše je postajalo. In še koraka naravnost. Ko se ozre, je bil hrib komaj še viden in ljudje na njem so kakor mravljice.

Zdaj pa bo treba zaviti, si misli. Kako sem se segrel! Žejem sem. Vzame steklenico, gre doč pije, veli zabiti še en kol in krene na levo.

Gre in gre — trava postaja visoka in vedno bolj mu je vroče. Začne ga obhajati trudnost. Pogled na sonce mu pravi, da bo poldne. Treba si odpočiti.

Ustavi se in vzame košček kruha. Če se deš, potem zaspiš. Zato se nekoliko ustavi, toliko, da se oddahne in gre naprej. Spočetka zopet lahko hodi — jed mu je dajala novih moči. A postalo je že jako vroče in loteva se ga spanec. Pa si smili: Za urico trpljenja — veliko let življenja.

vdove daleč znanega trgovca Kerschbaumer v Rožeku. Pokojna je morala prenesti mnogo križev, a jih je v svoji močni veri zmogla. Pogreb je bil izredno lep in dostojen, celovška godba je na pokopališču zaigrala tri krasne komade, med katerimi smo slišali tudi melodijo one „Gozdič je že zelen“. P. v. m.

Korte (Medved). Že nekaj let sem nas vznemirja medvedja nadloga. Naša živina, posebno ovce trpijo pred to strašno zverino, ki se vedno spet pojavi v našem kraju. Že par ducatov ovac je požrla nenasitna mrcina. Mogoče pa je tudi, da si je zadnjič privoščil ovčjega mesa kak dvonogi medved, si si je nadel samo medvedjo kožo. Ker čudno se nam zdi, odkod bi se sicer jemali in odkod bi prihajali štirinoži medvedi. Saj jih lovci v Sloveniji dobro streljajo in tudi v deželi je padel lani tak eksemplar. Upamo, da pravega ali oblečnega kosmatinca kmalu doleti zasluženo plačilo.

Hodiše (Nesreča) Za proslavo mladinskega dne so postavili pred cerkvijo visok mlaj, na katerem je visela državna zastava. Ko so zastavo odstranili, je nekdo bil pristavil lestvo in je ta nato ostala ob drevesu do torka. Šolarji so se igrali po njej. Zgodila pa se je nesreča. Šolar Anton O. je opazil, da lestva ne stoji varno in ker so drugi lezli po njej, jo je hotel držati. Lestva se zamaje in pade na tla ter zlomi Antonovo nogo. Nesrečnega fanta so takoj prepeljali z rešilnim avtom v deželno bolnico. Upamo, da kmalu ozdravi in ne bo pohabljen za celo življenje.

Obirsko (Smrtna nesreča). Skoro polovico naše župnije si mora služiti kruh s težkim in nevarnim delom v gozdovih s sekanjem lesa. Mnogi so se pri tem delu že ponesrečili. Najhujša nesreča pa je doletela drvarja Jakoba Malovršnika. Posekano drevo ga je pri padcu tako težko poškodovalo, da je tekom ene ure pogledel hudim poškodbam. Smrtna nesreča je globoko pretresla celo gorsko vas, predvsem pa tovariše drvarje. Polnoštevilno so spremili nesrečnega tovariša in prijatelja k zadnjemu počitku in mu zapeli par žalostink v slovo. Rajni Jakej je bil šele v 24. letu ter znan kot priden in miren mladenič. Žalostni Malovršnikovi družini naše iskreno sožalje, rajnemu mladeniču večni mir in pokoj!

Globasnica. Vest o nenadnem odhodu našega priljubljenega nadučitelja Mihe Hercela nas je zadela v dno duše. Saj je še en dan pred odhodom v bolnico poučeval v šoli in večina Globašanov dotodaj ni slutila, da je bolehal že leta na težki bolezni v želodcu, posebno še, ker je na vsakogar in vselej napravil utis zdravega človeka pri najboljši volji. Le

Na tej strani je prehodil kakih deset verst. Hotel je zaviti na levo, a glej, kraj je tako lep — bujna dolinica; škoda bi jo bilo pustiti; lan bi utegnil tukaj izvrstno rasti. In gre naravnost, si zagotovi dolino in da zabiti kol.

Zdaj šele naredi drugi kot. Ko se ozre na daljni hrib, komaj še vidi ljudi na njem. Do tjakaj bo okoli petnajst verst. Te dve strani sem vzel predolgi, tretjo bo treba nekoliko skrajšati. Sicer moj grunt na ta način ne bo imel čisto ravnih mej — a kaj se hoče? Zaviti moram, potem pa naravnost proti hribu, požuriti se bo treba, ne siliti v stran, saj imam zdaj zemlje več ko dovolj. In obrne se ter stopa naravnost proti hribu.

9.

Pahoma začne noge boleti, ker si jih je odr. Kolena se mu šibijo; počival bi — a ne sme — ne utegne — pred sončnim zatonom se mora vrniti. Sonce na čaka. In Pahoma hiti, kakor bi ga kdo priganjal.

Ali se nisem ukanil? Ali nisem vzel preveč? Kaj pa, če ne pridem pravočasno? Daleč je še in silno sem že utrujen. Če ne le pojdejo v izgubo moji izdatki in moj trud! Napeti moram vse sile!

Strese se in se pusti v dir. Noge ima že odrte do krvi, a vendar še beži naprej, dalje in dalje. In zdaj vrže s sebe suknjo, steklenico, škornje, čepico. Bil sem preveč požrešen, si misli, vse sem pokvaril, ne bom na cilju pred sončnim zahodom...

Pa še hujše je prišlo: od straha mu že jemlje sapo. Beži dalje — srajca in hlače se mu od potu lepijo na život — usta so mu vsa izsušena — kakor kovaški meh se dvigajo prsi

močne duše imajo tak značaj. Ko je bil pred dobrimi petimi leti nepričakovano imenovan za nadučitelja v Globasnici, smo vsi Globašani njegov prihod pozdravili iz srca, ker smo vedeli, da je Hercela eden onih naših redkih učiteljev, ki ne obrača plašča po vetru in je pripravljen za svoje prepričanje pretrpeti karkoli. Znano nam je bilo, da je rajni Hercela radi svojega prepričanja kot zaveden Slovenec prišel v svojih starih letih ob službo in kruh in prav zato smo se njegove nastavitve pri nas še posebno radovali. Po petih letih bivanja med nami pa smo ga vzljubili vsi: bili smo srečni, da smo vedeli naše najmlajše v rokah rojenega in izkušenega vzgojitelja in učitelja. Po prihodu med nas se je namreč naš novi nadučitelj posvetil vsega šoli in mladini. Svoje proste ure je prebil največ v krogu svoje družine. Rad je zahajal tudi na lov in naše domače lovsko društvo izgubi z njim svojega vrlega načelnika. Nekaj časa je vodil tudi globaški moški zbor, ob nedeljah pa smo ga redno videli med cerkvenimi pevci. Kot človek je imel rajni izredno mnogo lepih lastnosti: rad in prijazno je občeval z domačimi ljudmi, medtem ko se je hrupnih veselje izogibal. Bil je na tem, da stopi v jeseni v zasluženi pokoj. Toda medtem je odšla ta krepka duša v večni pokoj. Bodi sinu našega Korotana lahka domača zemlja in večni mu spomin!

Št. Ilij ob Dravi. V nedeljo 6. majnika so umrli znana gostilničarka Lederhasinja. Žena, vredna našega spomina, vedno postrežljiva in prijazna. V gostilni ni trpela ljudi, ki jim je za zdražbo. Njena kuhinja je slovela, v snagi in čistoti je gostilna prednjačila pred marsikakim mestnim hotelom. Rajna je bolehal še od dobe, ko ji je umrla hčer, ki je bila poročena „na Hofu“. Naj po velikem trudu in boju počiva v miru, možu in otrokom iskreno sožalje!

Drobiž: Na Radišah se je o priliki procesije na praznik Rešnjega telesa pojavilo polno kljukastih letakov, ob potu je visela celo kljukasta zastava. — Zadnje nedeljo je bil v Celovcu dan „brezmotornih letal“. Privezana na motorne aeroplane so se dvigala letala do 600 m višine in nato prosto spuščala k tlam. Občinstvo je pokazalo za najmodernejši šport mnogo zanimanja. — Okrajnega glavarja v Šmohorju nadomestuje dež. svet. W. Fabris. — Celovška „Bauernzeitung“ bo menda ustavljena. — Prošnje za sprejem v pripravnico učiteljskega je vložiti do 20. junija s prilogi krstnega, domovinskega in zdravniškega listaterzadnjega šolskega spričevala. Otvoritev pripravniče vsled visokega števila brezposelnega učiteljskega še ni sigurna. — Nadučiteljem v Lipi je bil imenovan Paul Kuess iz Ljubelja, na

— srce tolče kakor kladivo — kolena se mu šibe, kakor da niso njegova.

Komaj še jemlje v misel zemljo. Ko bi samo ne umrl od napora! Boji se umreti, a ustaviti se ne sme. Toliko sem pretekel, in če zdaj neham, bodo rekli, da sem tepec.

Baškirci — razločno jih sliši — žvižgajo, kličejo. Ob njihovem vpitju se mu še bolj razvname srce. Zbere zadnje moči in teče — sonce stoji res skoro na robu — a do hriba je že čisto blizu. Baškirci mahajo, kličejo — vidi lisičjo kučmo — vidi denar notri — vidi starešino, kako čepi na tleh in drži za trebuh. In v spomin mu pridejo sanje: zemlje je veliko — a mi bo Bog dal živeti na njej? Oh, uničil sem se! — in beži naprej...

Pogleda na sonce. Veliko je, rdeče, dotika se zemlje, že tone. A zdaj doseže hrib — sonce pa je zašlo.

Bolesten krik se mu odtrga iz duše; menil je, da je vse izgubljeno. Pa pomisli, da bi se moralo z višjega kraja sonce še videti... Plane na hrib — tu leži kučma. Spotakne se, pade, doseže z rokami kučmo.

„Korenjak!“ zakliče starešina. „Pridobil si veliko zemlje.“

Ko hoče hlapec Pahoma skočiti na pomoč in ga vzdigniti, vidi, da mu iz ust teče krvi: bil je mrtev.

Hlapec vzdihne.

Starešina pa čepi na tleh, se smeji na glas in se drži za trebuh. A zdaj se vzdigne in in vrže hlapcu lopato: „Tu kopaj!“

Baškirci so vstali in šli.

Hlapec je ostal sam z mrličem. Izkopal je Pahoma grob, prav tolik, kolikor je meril od glave do nog — tri lakte — in ga zagrebel.

Zilski Bistrici Andrej Millonig, v Domačalah Ignac Orasche, rednim učiteljem v Železni Kapli sta imenovana Wolfgang Romauch in Mara Piskernik, v Škofičah Erich Stentz, v Vablji vesi Marija Lepuschitz, v Selah Pavla Kropiunik, v Globasnici Katarina Ferk.

Rožek (Materinski dan in slovo od neveste). Na binško nedeljo je naša dekliška in fantovska zveza priredila izredno lepo uspel materinski dan. Dekleta so materam na čast uprizorile krasno igro „Najdena hči“, fantje pa so dodali burki „Kmet in fotograf“ in „Krčmar pri zvitem rogu“. Vmes so še zapeli pevci in zasvirali tamburaši. Gledalcev je bilo topot zbranih okoli dvesto in zanje so fantje pripravili prostor v gospodarskem poslopu župnišča. Na splošno željo se prireditve ponovi zadnje nedeljo v juniju. — Dne 31. maja pa je dekliška zveza praznovala slovo od članice Urške Egartner, p. d. Jančičeve v Dolinčičah. Pred šmarničnim oltarjem se je zbrala številna dekliška družina in poslušala globoke poslovilne besede č. voditelja. Dvoje deklet, Urbanceva v Dolinčičah in Kancijanovna v Rožeku, je dovršeno deklamiralo Gregorčičevi „Prstan“ in „Nevesti“. Dekliški zbor je zapel več dekliskih pesmi in tudi tamburaši so zaigrali v slovo. Nevesti, ki je v dekliski zvezi s toliko vnemo delovala, želimo v novem stanu obilo blagoslava.

Glinje. (Materinski dan) smo obhajali cerkveno že 13. majnika. Na praznik sv. Rešnjega Telesa pa smo tudi izvencerkveno prav slovesno proslavili dan naših mater s prireditvijo v Cingelcevi dvorani, kjer se je zbrala velika množica ljudstva. Najprej so pozdravljali naši mali dobre mame in ljubkih deklamacijah. V prizoru „mamičin najlepši dan“ pa so jim isti prinesli lepe darove in jim obljubili, da bodo pridni in poslušni. Veselje je igralo v očeh poslušalčev, pa saj so naši mali vsi tudi izredno lepo rešili svoje vloge. Nato je govornik v lepih besedah slikal vzvišenost materinstva, za kar mu bodi srčna hvala! Potem pa je nastopila naša mlada dekliška zveza z igro „Kaznovana nečimernost“ in nam tudi zapela nekaj prav mičnih pesmic. Tudi dekleta moramo pohvaliti, vse je šlo izvrstno. To smo videli še posebno, ker občinstvo po petju ob koncu kar ni hotelo verjeti, da je že konec.

Hodiše („Miklova Zala“). Večkrat se je pri nas že igrala ta igra in vendar je v četrtek 31. maja spet napolnila dvorano društvenega doma. Znamenje je to njene privlačne sile. Saj veje iz igre čisto domači duh, ozka vez z domom, z vero in urejenim družinskim življenjem, obsodba izdajstva doma.

Pečnica. V nedeljo, dne 17. junija se ob 3. uri pop. ponovi v župnijski dvorani igra „Dve materi“. Kdor ljubi pošteno razvedrilo in srčno izobrazbo, ne bo ostal doma.

GOSPODARSKI VESTNIK

Kmetje in sosedje. — Kmetija in njen procvit sta močno odvisna od dobrih sosedov. Ti sosedje so za vsakega dobrina, zato je pravilo kmetom, naj prijateljsko vzajemnost med seboj gojijo in cenijo. Le prijateljski sosed pride ob vsaki uri dneva in noči na pomoč, če njegov sosed potrebuje pomoči. So pa tudi taki kmetje, ki dobrohotnost svojih sosedov izrabljajo. To so kmetje, ki si izposojajo najnujnejše potrebščine, katere bi si z lahkoto napravili ali nabavili sami. Noben kmet ne more vsega sam imeti, a ne gre, da ne bi imel prav ničesar. Pravi kmetje se poslužujejo sosedovih uslug le v najnujnih, res pomoči potrebnih slučajih. In sosedje so velikodušni dovolj, da priskočijo na pomoč, ne da bi zato zahtevali ali pričakovali povračila in ne da bi svoje pomoči obešali na veliki zvon. Gospodarstvo, ki je navezano popolnoma na tujo pomoč, mora propasti. Tujo pomoč moramo odkloniti vselej, kadar lahko opravimo brez nje. Na ta način sosedom ne bomo nikdar nadležni. Kadar pa bomo njihovo pomoč v resnici rabili, jo bomo tudi brez nevolje dobili. Vzajemnost med kmeti ni le v tem, da si medsebojno pomagajo, marveč tudi, da drug drugega v delu in vsakdanjih opravkih ne ovirajo. Vsaka druga vzajemnost je ničeva in le zloraba nauka o ljubezni.

O pozabljeni žitni rastlini. Med našim narodom je bilo nekoč v velikih časih — proso.

Prav pri mlečni kaši je zrastel zdrav in močan rod. Zdaj pa je kašo izpodrinil riž, za katerega izdajamo letno težke denarje. Star je pregovor, da proso lepo rodi le, če je redko sejano in devetkrat opleto. Še obilneje pa nam obrodi proso, če ga vzgojimo na kitajski način. Že se je mnogo malih posestnikov in zlasti bajtarjev oprijelo tega koristnega načina. V dobro zrahljano zemljo potegnemo z markerjem po 15 cm vsaksebi vzdolžne riže, v katere posejemo plitko po kakih 10 cm narazen nekaj prosenih zrn. Ko požene rastlina tretji list, okopljemo in posujemo proso. Čez 14 dni to delo ponovimo in na jesen bomo pridelali na močnih šopih, ki bodo tako zrastle, težko latje, polno debelega prosa.

Nekaj o ajdi. Ajda je kot proso nadomestek za žito in da v dobrih letih s toplo jesenjo obilne pridelke. Dvomljiv je njen pridelek pri sivi ajdi, ki ima dolgo rastno dobo, zato dajejo nekateri prednost črni, ki je sicer manj rodovitna, a zato njen pridelek sigurnejši. Star kmečki pregovor pravi, da se mora pri ajdovi setvi kaditi za brano — torej mora biti zemlja vroča. Kmečki rek pravi dalje, da mora ajda pred cvetenjem devetkrat omedleti. To se pravi, da potrebuje hude vročine, da obilno obrodi.

Sušenje sena po tleh in na ostrveh. Največ sena posušimo pri nas z navadnim sušenjem po tleh. Tako sušenje ni brez izgub krmskih redilnih snovi. Tako je znano, da odpade zlasti med sušenjem krmskih rastlin po tleh vse polno listov in lističev, v katerih je največ redilnih snovi. Tem zgubam se pridružijo še druge, ki jih utrpi seno pri kipenju in vrenju. Takoj po košnji rastline še nekaj časa diha, pri čemur se tudi porabijo redilne snovi. Seno izgubi tudi na prebavljivosti. Na nekem poizkusnem zavodu v Švici so dognali, da se pri sušenju po tleh izgubi tretjina vse prebavljive beljakovine in dve petini takozvanega skroba. Pri zelo neugodnem vremenu pa je izguba redilnih snovi celo nadpolovična. Poizkusi so dokazali, da je sušenje na ostrveh ali v kozolcih za krmo neprimerno boljše. Na zavodu so tudi dognali, da je sušenje po tleh najcenejše le tedaj, če je vreme lepo in ugodno in sena ni treba spravljati v kupe. Pri nestanovitnem vremenu pa je sušenje na ostrveh cenejše. Pri tem je upoštevati, da se na ostrveh seno suši tudi ob neugodnem vremenu, kar je največja prednost ostrvi. Po vsem tem bi bilo želeto, da bi pri nas vsak kmet uporabljal ostrvi za posušene krmskih rastlin. Predvsem pride za tako sušenje v poštev krma iz boljših travnikov, ki jih dvakrat ali večkrat v letu kosimo, in za vse vrste detelje z deteljšč. Ostrvi pridejo v poštev tudi za drugo in tretjo košnjo, ker je tedaj sonce že šibko in vreme nestalno. Dobro seno bo dajalo mlečno in odporno živino in h temu zamoremo pripomoči z dobrim sušenjem krme. Zlasti naj bi na to mislili kmetje v hribih in v krajih, kjer rado dežuje in ni računati s stalnim vremenom.

Bolniško zavarovanje delavcev in poslov. V smislu razglasov vladnega svetnika g. Burde, ki ga je minister za socialno upravo imenoval za vladnega komisarja kmečke, obrtne in deželne bolniške blagajne, se bodo vršili vsi zdravniški posli kakor tudi nadzorstvo bolnikov enotnim potom. Od 1. junija naprej nastopajo omenjene tri blagajne tozadevno enotno, ostanejo pa pri tem samostojne. Nova pogodba z zdravniki zasužura potrebno število zdravnikov po vsej deželi. V slučajih, da je treba zdravnika na dom ali če je potrebna nakaznica za bolnico ali bolniško podporo, se sme poklicati samo zdravnika, ki stanuje v dotičnem kraju ali je v najbližji okolici. Bolniško prijavo izstavi od 1. junija naprej pogodbeni in ne več revizijski zdravnik. Slednje pomeni veliko olajšavo delanezmožnim osebam in bodo bolni člani tudi lažje dosegli bolniško podporo. Kontrola bolnikov se vrši za vse tri blagajne skupno, s čemer se zmanjša število kontrolorjev. Kontrola bo stroga in pravična. Z enotnim postopanjem bodo prihranjeni mnogi izdatki, ne da bi pri tem trpeli interesi zavarovancev, zdravnikov ali blagajn. Ta sprememba je bila mogoča le vsled polnega razumevanja zdravnikov za položaj socialnih zavodov in pomeni velik korak k napovedani reformi socialnega zavarovanja.

Beljaški trg začetkom junija. Goveje meso 1.80—2.60, svinjsko meso 1.60—2.40, prekajeno meso 2.80—3.60, krompir zgodnji 35, orehi 1.20, črešnje 1.60, jagode 1.20, smetana 4., kislina 2.40, sirovo maslo, čajno 4.80, navadno 3.80, strd 4., pitane kokoši 2.80, kapuni 5., stare kokoši 2.80, jajca 8.-. Na zadnjem živinskem trgu v Celovcu so kupovali prašiče po 70—1.-, plemenske po 80—1.- za kg žive teže.

RAZNE VESTI

Kisla reka. — Znani ameriški raziskovalec James Croý je na svojih potovanjih po Ameriki opazil čudna vodovja. Na meji med Argentino in Čilejem teče Rio Agro, kisla reka. Njene vode radi kislosti ne more piti ne človek in ne žival. Domneva se, da je reka kisla zaradi tega, ker padajo vanjo v gornjem teku drevesa iz pragozdovja in se tam razkrajajo. To bi bila torej reka lesenega jesiha. Prebivalci ob spodnjem toku si iz te vode, ki jo mešajo s studenčnico, prireajo osvežujočo limonado.

Čez 212 let bomo vsi norci. — Angleški statistik Larrick je izračunal, da bo v teku treh stoletij vse ponorelo. To ni samo gola napoved brez dokazov. Larrick navaja za svojo trditve številke: leta 1859 je en norec prišel na 535 ljudi, leta 1897 je že bil na 312 ljudi en norec in leta 1932 je že vsaki 144. človek norec. Če pojde tako postopoma naprej, bo leta 1977 vsak stoti človek norec in čez 212 let bo cela Evropa ponorela. — Hvala Bogu, da teh časov ne dočakamo!

Najmodernejša reklama. Podjetnim trgovcem vedno hodi po glavi, kako bi javnost opozarjali na svoje blago. Za to se poslužujejo lepakov, letakov, oglasov, radia, filma, povsod — v vlaku, letalu, avtobusu i. dr. — naletiš na tovrstna opozorila. Čim originalnejša je reklama, tem privlačnejša je. Tozadevno jo je pogruntal nek mož v Amsterdamu. Tam so v neki restavraciji ljudje večkrat opazovali gospoda s plešo, ki je bila gosto pobarvana in popisana z reklamnimi besedami. Pa je k plešču stopil mož in ga ostro prijel, če ga ni sram živeti od tega poklica. Plešec je modro odvrnil: „Tisoče in tisoče ljudi je, ki rabijo vso vsebino svoje lobanje, da si služijo svoj vsakdanji kruh, jaz pa potrebujem za to samo del njene površine.“

Gora zasula 12 vasi. Iz Honkonga v Aziji poročajo, da se je v Lušangu, v pokrajini Kvantung, dogodila nenadavna nesreča. Gora Kaiman, ki se je vdrla, je zasula 12 večjih vasi. Hkrati je zasula tudi strugo tamkajšnje reke in uničila več čolnov in ladij. Reka je krenila v drugo smer, v sedanji strugi pa je nastalo mnogo vodopadov. Več sto oseb je bilo pri tem ubitih.

Strelovod na klobuku. Neka tvrdka v Milanu si je izmislila 6 metrov visok strelovod, ki se da zložiti okoli klobuka in nima posebne teže. Namenjen je predvsem zaščiti kmetov, ki jih pri delu na prostem vjame nevihta. V slučaju nevihte se strelovod odvijne s klobuka in vtakne v zemljo. Izumitelj trdi, da strela potem ne more zadeti človeka.

Zvon se je razpočil od žalosti. Nad 300 let je pel cerkveni zvon v Sonnenbergu pri Wiesbadenu v Nemčiji in naznanjal žalost in veselje faranom. Zapel je še enkrat in naznanil smrt domačega župnika. Zazvonil je tudi in napovedal njegov pogreb, toda že po prvih udarcih se je razletel. Čudno naključje! Ljudje so dejali s strahom, da se je zvon razpočil iz žalosti za rajnim.

Voda in črešnje — sovražnika. Črešnje so zdrav in redilen sad, moramo jih pa čim boljše prežvečiti. Njih meso vsebuje jabolčno kislino, kislino apno, sladkor, beljakovino, gumi, vosek in še druge snovi. Dobro so črešnje proti protinu. Voda in črešnje pa ne gresta skupaj. To se lahko maščuje z vretjem v črevesih in razširjenjem želodca. Nezdravo je tudi požirati črešnjeve koščice. Večja množina koščic lahko povzroči črevesni zamot.

Popravek. V dopisu „Bilštanj in Reberca ali Slednji vitez Reberčan“ v številki 18. se je pripetila neljuba pomota, da je g. dr. Ožbolt Ilavnik, pisatelj povesti „Slednji vitez Reberčan“, imenovan tudi kot dramaturg taiste

povesti. To ne odgovarja resnici, ker je dr. Ilavnikovo povest dramaturgiral naš rojak Jaka Špicar v Radovljici. Pomotoma v dopisu navedeno neresnico radevolje popravljamo. Uredništvo.

Vabilo na

XII. redni letni občni zbor

Zveze koroških zadrug v Celovcu, reg. zadruge z omejeno zavezo, ki se vrši v četrtek, dne 21. junija 1934 ob 1. uri popoldne v poslovnih prostorih v Celovcu, Viktringerring 26.

Dnevni red:

1. Odobritev zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva.
3. Poročilo nadzorstva.
4. Odobritev računskega zaključka za l. 1933.
5. Volitev načelstva za funkcijsko dobo 1934—1938 (§ 15).
6. Volitev nadzorstva za funkcijsko dobo 1934—1938 (§ 25).
7. Razprava in sklepanje o deležih (§§ 11 in 12 zv. pravil):
 - a) Zvišanje števila deležev za posamezne zadruge;
 - b) zvišanje deležnega jamstva;
 - c) način vplačevanja deležev;
 - d) obrestovanje deležev od l. 1934 naprej do preklica.
8. Sklepanje o pobiranju združnega sklada za leto 1934 (§ 10, al 2).
9. Slučajnosti.

V Celovcu, dne 1. junija 1934.

67 Janez Vospornik, l. r., predsednik.

Vabilo na

občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Pliberku, registrirane zadruge z neomejeno zavezo, ki se vrši dne 19. junija 1934 ob 10. uri dopoldne v uradnem prostoru v Pliberku.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo načelstva in nadzorstva.
3. Potrdilo računskega zaključka za leto 1933.
4. Prememba pravil.
5. Slučajnosti.

Ako bi ob določeni uri ne bilo zadostno število združnikov zbranih, se vrši eno uro pozneje na istem mestu in z istim dnevnim redom drugi občni zbor, ki bo sklepal brezpo- gojno. Načelnik.

Vabilo

na

občni zbor

zadruge Hranilno in posojilno društvo v Celovcu, registrirana zadruga z neomejeno zvezo, ki se vrši v četrtek, dne 21. junija 1934 ob 10. uri dopoldne v poslovnih prostorih v Celovcu, Pavličeva ulica 7.

Dnevni red:

1. Čitanje revizijskega poročila.
2. Poročilo o letnem računu.
3. Volitev odbornikov, ozir. nadzornikov.
4. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi člane odbor

Hiša v Jugoslaviji

se za enako v Avstriji zamenja.

Ponudbe: Husar, Pischeldorferstrasse 4, Klagenfurt.

66

Sveče

za prvo sv. obhajilo s slovenskim napisom se dobe najcenejše v trgovini **Franz Sieberth**, Stauderhaus v bližini cerkve sv. Duha v Celovcu

56